

Ekonomia ez da gerra

**BEÑAT IRASUEGI
IBARRA**
KOOPERATIBISTA

Gerra inguruan, gerra gero eta hurbilago, gerra egunerokoa, gerra bizirauteko, zer da ekonomia ez bada gerra. Desjabetze, metaketa eta zapalkuntza harremanetan oinarritutako ekonomiara ohitu gaituzte, eta gerraren aurkako jarrera etikoz blai bagaude ere, normala iruditzen zaigu despareko harreman ekonomikoek sortzen dituzten gerrez inguraturik egotea. Beti aurkituko dugu super bilau bat nekrokapitalismoa onargarri egingo duena. Izan ere, ekonomia kapitalistaren balore hegemonikoak onartu ditugu, lehia, merkatua eta kapitala dira gure gizarteak gobernatzeko tresna nagusiak, horrek gerrak behar baditu ere. Zeren hori da ekonomia, ezta? Ez.

Bada garaia ekonomia kapitalista behar den bezala izendatzeko. Desjabetze, metaketa eta zapalkuntza harremanak oinarri dituen, agortutako eredia, bizitza guztiarekin amaituko duena dekadentzia onartu aurretik. Hori gerra da, eta ez ekonomia.

Beraz, polarizazio garaiotan, onartu dezagun kolapsoa, amaiera. Ez dugu merkatuan aukerarik egingo, ez dugu gerrazale humanitarioaren alde egingo, ezta langileen bizkar metatutako boterea herritarren kontra gerra egiteko erabiltzen duenaren alde ere. Erdiko biderik ez dugu maite, amaiera da nahi duguna, bizitzak lurrean iraun dezan.

Elkarlaguntza oinarri duen harremanen lurraldea, gizabere kooperatiboa bizi den toki hori, beste dimentsio bat da batzuen-tzat, eguneroko errealitatea askorentzat. Elkartasun erradikalez eraikitzen dira harremanak bertan, baliabideak komunak dira, eta beharrak ekonomia moralak antolatzen ditu. Ekonomia, beharrak eta nahiak kolektiboki asetzeko autoeraturako tresnek egiten dute, berdinen arteko harremanen metaketa bidez. Ekologiak, feminismoak eta lan burujabeak zedarritzen dute lurralde komunala, harreman askeen eta konpromisozko loturen bidez. Bizitzarako ekonomia da. Ekonomia.

“Honekin guztiarekin bukatuko dugu, eta ez zaigu inoiz ahaztuko gauza eder txikienarekin eta onenarekin ahalik eta gehien gozatzea”, idatzi zuen momentu estuenean Rosa Luxemburg burkide komunistak eta, beraz, gerraren kontrako militanteak. Guzti honekin amaitu, eta lurralde burujabeak eraikitzeko proiektuak sortzen jarraitu beharko dugu, behetik, lurretik hasita, bizitzak denontzat bizigarriak izan daitezkeen egunero. Harreman berriak saretuz eta burujabetzak landuz, kolapsoaren ondotik ere bide luzea dugu ekonomia berreskuratzeko, baina ez dago beste biderik oparotasuna denontzat izan dadin. ●

OHARRA: Aurreko astekarrian (2.771 zenbakia) espazio honetan argitaratu zen Iñaki Muruaren artikuluak ez zeraman jatorrizko izenburua. "Arrakalak buruan..." da artikuluaren berezko izenburua, eta ez jarri zitzaiona ("Erakargarri edo libre?"). Barkamena eskatzen dugu akatsagatik.

Zoriontsu izan ginen lekuak

**CASTILLO SUAREZ
IDAZLEA**

Beti saiatu izan naiz zentzu bat ematen halabeharrari, maizegi hartzen nauen babesgabetasuna txikituko delakoan. Horregatik ez dit min handiegia ematen heriotzak, halabeharrez heldu den aldetik; alabaina, askoz ere arrangura handiagoa sortzen dit lagunak galtzeak. Horrelakoetan neure buruari errepikatzen diot ezin izan dudala ezer egin. Hurrengo urratsa da bere opariak botatzea eta argazkiak ezabatzea. Ezer ez da aringarri, ordea. Joan direnak ez dira inoiz erabat joaten; oztopatu egiten dute egiten ari naizen hori. Orduan nire bizitza betetzen dut gehiegi

ezagutu ez baina maitatzeko prest naogen horiekin. Galdetuko balidate zer eskuratu nahiko nukeen orain ez dudana, maitatzen utzi nautenei agur esaten ikastea erantzungo nuke zalantzarik gabe. Edo ni nintzen eta berriro izango ez naizen pertsona izateari uzten ikastea. Ez dakit bigarren aukerarik ematen. Oroitzapenak deserosoegiak dira irentsi ahal izateko. Hausturak dakarren zartatua ikusezina bezain mingarria da. Horregatik gorroto nuen udaro toki berberera joatea oporretan. Zoriontsu izan ginen lekuak ere desagertu egiten dira lehenago edo geroago. ●